

Nou dag hoor, MCL!

A photograph of two people on a balcony. On the left is a person dressed as a bishop, wearing a red mitre, a long red robe with gold crosses, and a white beard. They are waving with their right hand. On the right is another person wearing a black and red costume with a white mask and a black hat. They are standing behind a metal railing.

Een handvol persoonlijke anekdotes en verhalen
uit ruim 30 jaar MCL.

Frits J. Mostert,
14 juli 2022

Waarom dit boekje?

Gewoon, voor de lol. Bij mijn afscheid van het MCL in juli 2022 kijk ik terug op ruim dertig jaar waarin de organisatie is veranderd, de inhoud van het vak is veranderd, en een periode waarin waanzinnig veel is gebeurd. Ik heb in dit boekje wat persoonlijke krenten uit de pap gevist, er er is nog oneindig veel meer te vertellen. Want het was een fantastische tijd.

Frits J. Mostert

www.fjmostert.nl

fjmostert@gmail.com

Dank!

In dit boekje zou ik alle mensen persoonlijk willen bedanken waarmee ik een bijzondere band heb of heb gehad. Uiteraard alle directe collega's op de afdeling, en al die mensen in projectgroepen, werkgroepen, redactieraden en andere vormen van samenwerking; al die andere MCL'ers, de journalisten waarmee ik contact heb gehad, mensen buiten het MCL waarmee ik heb samengewerkt. Dat wordt een enorme lijst. Daarom: ik bedank iedereen voor de vriendelijkheid, de vrolijkheid, het vertrouwen, de professionaliteit, de fijne samenwerking en alle andere goede dingen in mijn ruim dertig jaar als MCL'er. Het ga jullie allen goed!

ziekenhuis
mcl

mcl

■ medisch centrum
leeuwarden

Wat een rommel!

In dit boekje is min of meer willekeurig gebruik gemaakt van ongeveer alle huisstijllettertypen die het MCL in de afgelopen dertig jaar heeft toegepast.

Beginjaren

Ik kwam per 1 november 1991 in het MCL werken. De functie heette eerst 'interne PR-functionaris'. Dat kwam er op neer dat ik verantwoordelijk was voor het maandelijkse personeelsblad MCL-nieuws. Daarnaast maakte ik de ongeveer wekelijks verschijnende nieuwsbrief 'Heet van de Naald'. Inter- of intranet bestonden nog niet... In de praktijk schreef ik beide uitgaven bijna helemaal in mijn eentje vol, maakte veel van de foto's, overlegde met redactieraad, drukker en vormgever. Ook de vormgeving heb ik nog een tijdje zelf gedaan, als gevolg van een bezuinigingsmaatregel. Communicatie is een breed vak.

Pers

Toen ik kwam zorgde de toenmalige directiesecretaris voor de perscontacten; ik was er met name voor het personeelsblad. Maar al gauw werd er meer en meer mijn kant op gekeken als het om perscontacten ging. De Elfstedentocht van 1997 heeft flink geholpen om mijn functie als woordvoerder op de kaart te zetten.

Bureau

Nee, een ordelijk bureau is nooit mijn sterkste kant geweest. Ik ben meer van het archeologisch archiefsysteem. Het oudste ligt helemaal onderop de stapel.

1 april!

Met een 1 aprilcommissie elk jaar een sterk verhaal verzinnen, eind maart. Hoogtepunten: de keer dat we aankondigden dat de gratis koffievoorziening voor medewerkers 'morgen' plaats zou maken voor betaalde automatenkoffie. De voorzitter van de OR stond briesend met de telefoonhoorn in de aanslag om verhaal te halen bij de directie, toen iemand haar fijntjes wees op de 'ingangsdatum'. En de keer dat we per 1 april een zweverige alternatief geneeskundige in het MCL introduceerden, die onder andere iriscopieën en klankschaaltherapie zou gaan doen. Er is me als waar verteld dat een specialist er met boter en suiker in stonk, tierend op de OK uiting gaf aan zijn ongenoegen, en breed grijnzend werd 'gevoerd' door OK-medewerkers die het wél doorhadden...

Acquisitiefraude

Telefoon. 'Met de Internetgemeentegids. De vorige uitgave wilde u niet uitgebreid adverteren en was de gewone vermelding voldoende. Ik bel u om te vragen of uitgebreid adverteren deze keer wel een optie is?' Zo'n telefoongesprek is de opmaat voor klinkklare zwendel: als je niet oplet en akkoord gaat met de 'gewone vermelding' (die je helemaal niet eerder had) krijg je een peperduur contract voor een jarenlange waardeloze vermelding in je maag gesplitst. Die telefoontjes landden vaak bij mij. Met een aanpak waarbij ik de misleidende gesprekken wist op te nemen en dossiervorming heb ik acquisitiefraudeurs uit binnen- en buitenland behoorlijk op afstand weten te houden en zo de organisatie veel geld bespaard. In kringen van acquisitiefraudeurs zal mijn vertrek bij het MCL mogelijk met enige vreugde worden begroet.

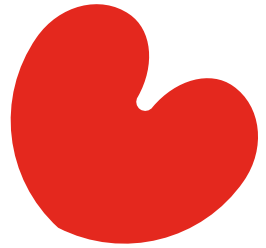

Sinterklaas

Ik werkte nog niet zo lang bij het MCL toen Jacob Taekema, hoofd activiteitenbegeleiding op mij afkwam met de woorden 'Ik ben op mannenjacht'. Het bleek een zoektocht naar kandidaten voor de rol van Sinterklaas. Wat een hoogtepunt, ieder jaar weer. Zeker voor de patiënten. Met een team van vijf Klazen, tien Pieten en de nodige hulpen door het MCL, een logistieke uitdaging om elkaar niet tegen te komen, een intocht, machtige hoeveelheden cadeautjes en pepernoten en vooral heel veel plezier en veel mooie momenten. Zoals een goedgevulde wachtkamer die uit volle borst de Stoomboot zingt, aangevuurd door de medisch specialist. De laatste jaren bezocht ik als goedheiligman de kinderafdeling en de kraam. Onvergetelijk. Vooral als een kersverse moeder je in goed vertrouwen haar enkele uren oude boreling in handen drukt voor de foto. 'Want die is gelijk met u jarig Sinterklaas'. Of -op een andere afdeling- bij een broze patiënte, ver in de 90, ontroerd: 'Dit is de éérste keer dat ik Sinterklaas een hand geef.' Soms tref je een patiënt die zegt: 'Het zal de láátste keer wel zijn dat ik u zie Sint.' Dan sta je met je mond vol tanden met je mooie baard. Jammer dat het maar één dag per jaar is...

Frysk

Ik kwam als ‘westerling’ naar Fryslân en werd als nieuwe inwoner van het dorpje Wirdum geconfronteerd met het feit dat Fries een heel erg levende taal is. Verstaan kostte me gelukkig weinig moeite; en collega’s hielpen me met mijn aarzelende pogingen Fries te leren spreken. In het jaar 2000 deed ik op Omrop Fryslân mijn eerste interview in het Fries, aangemoedigd door collega Hermania Wittermans. ‘Do kinst dat wol.’ Als je eenmaal over die drempel heen bent kun je niet meer terug; op Omrop Fryslân spreek ik Fries. Het is weliswaar niet mijn moedertaal, maar al jaren een geliefde tweede taal. En trouwens, wat is het belangrijk dat je in het ziekenhuis zo veel mogelijk je eigen taal kunt spreken: of het nou Nederlands, Fries, Marokkaans, Spaans of wat dan ook is.

Ziekenhuis

In die dertig jaar MCL ben ik zelf een paar keer patiënt geweest. Dan maak je als medewerker het ziekenhuis mee vanaf de andere kant. Ik heb dat steeds als heel goed en indrukwekkend ervaren. Veel respect voor de professionaliteit en de inzet van onze zorgverleners. De foto is trouwens afkomstig van een of andere fotosessie waarbij een afbeelding van een patiënt in bed moest worden gemaakt.

Bijzondere persmomenten

Okee, het onaangekondigd bezoek van Willebrord Frequin aan het MCL was gedenkwaardig, maar vooral de zaak rond Iguana was bizar. Het programma Meldpunt! van Omroep Max was erachter gekomen dat het bedrijf Iguana uit Zaventem voorwerk voor het inscannen van medische dossiers door een Belgisch gevangenisbedrijf liet doen. Nietjes en paperclips verwijderen. Waarbij veroorzaakten in je medisch dossier zouden kunnen neuzen. MCL liet bij de introductie van Epic, ook zijn dossiers bij Iguana digitaliseren. Met de nadrukkelijke afspraak dat het gevangenisbedrijf daar absoluut niet bij betrokken zou worden. De onderzoeksjournaliste blééf maar bellen dat ze toch heus echt werkelijk informatie had dat er MCL-dossiers in de gevangenis van Leuven waren gesignaleerd. Wij: dat klopt niet. Ze belde me zelfs tegen middernacht in het weekeinde. 'Ik heb nu toch écht die informatie dat...'. De TV-uitzending viel voor het MCL gelukkig mee - voor enkele andere ziekenhuizen iets minder. Kort daarna belde de Leeuwarder Courant. Hoe het nou zat met dat scannen. Ik dacht: daar gaan we weer... Maar nee: een lovend artikel over dit complexe mega-project. Op de voorpagina nog wel. Bij Iguana vielen ze compleet van hun stoel.

LEEWARDER COURANT
03 maart 2016, pag. 1

MCL: 25 miljoen velletjes aan dossiers in computer

Hierf scanners in beeld: de dozen worden uitgepakt, de dossiers ingescreefd, vertelt voor vele jaren

Voorlichter en media

Mag ik hier melden dat we in de Friese regio trots mogen zijn op onze regiopers en de professionaliteit van journalisten? Nederland scoort al jaren hoog op het gebied van persvrijheid, een zeer groot goed. Met de journalisten in de regio is altijd goed samen te werken. Met andere journalisten trouwens ook. De uitzonderingen zijn zeldzaam. Zo lang je elkaars verschillende positie in de maatschappij maar goed kent en respecteert komt het goed. [Foto: journalisten van de regiopers (Gerard Akkerman, Leeuwarder Courant en Sipie Miedema, Friesch Dagblad) bij de opening van het MCL in 2004, tijdens een gesprek van een MCL-delegatie met minister Hans Hoogervorst.]

Elfstedentocht 1997

Op 3 en 4 januari 1997 heb ik letterlijk zo'n 48 uur aan één stuk gewerkt. Oneindig veel persvragen: hoe het MCL zich voorbereidde op schaatsslachtoffers, hoe het zat met gewonden tijdens de 'Elfstedennacht' (viel mee, dat was in 1985 en 1986 wel anders trouwens) en na de tocht de vragen over de ruim honderd schaatsers die ziekenhuishulp nodig hadden in het MCL. Met een speciaal voor de gelegenheid aangeschafte Friese Vlagstropdas verscheen ik regionaal en landelijk voor de camera. Tussen de bedrijven door een dutje op het daghospitaal, dat voor dit doel voor medewerkers was gereserveerd.

Onze kinderen (toen puberleeftijd) waren op een Elfstedenefest in de Harmonie toen ik daar beeldvullend in het NOS-journaal met die Friese strik op een groot scherm verscheen. Dan wil je als puber wel door de grond zakken, maar die gaf niet mee.

Dokter Deen

In het verhaal deze televisieserie gaat de hoofdrolspeelster (Monique van de Ven als Dokter Deen) als patiënt per helikopter van Vlieland naar het ziekenhuis. Dat kan dan maar één ziekenhuis zijn natuurlijk: het MCL! Dat hebben we geweten. Grootschalige voorbereiding samen met collega Leanne Miedema. Een paar dagen lang een enorme filmploeg, cameramensen, licht en geluid en bekende Nederlanders over de vloer in het MCL. Met enkele eigen medewerkers als figurant. Bonus: een ontmoeting met Sinterklaas-acteur Bram van der Vlugt, die in de serie ook een rol speelde.

Rookvrij

Een initiatief van internist-oncoloog Hiltje de Graaf: een volledig rookvrij MCL, inclusief het terrein. Dat was nog niet eerder vertoond in ziekenhuisland dus het was voor het MCL pionieren. De projectgroep MCL Rookvrij werd aangevuld met iemand die de communicatie voor zijn rekening zou nemen. Voor mij een interessante communicatieklus. Maar het begon eigenlijk pas goed toen het MCL op 1 januari 2018 helemaal rookvrij was geworden. Tientallen telefoontjes van collega-ziekenhuizen over onze aanpak. Ik heb erover gesproken op verschillende bijeenkomsten en werd lid van landelijke aanjaaggroep rookvrije zorg. Inmiddels is het merendeel van de Nederlandse ziekenhuizen rookvrij en zijn andere zorginstellingen op weg rookvrij te worden, mede door het landelijk Preventieakkoord.

Stagiairs

Marcel Bellinga was de eerste communicatiestagiair die ik heb mogen begeleiden, Rianne Minnema de laatste. Daartussen tientallen stagiaires, allemaal anders, allemaal met talent, en allemaal enthousiast. Veel oud-stagiaires deden in MCL ervaring op voor een mooie communicatiecarrière. Zij leren van ons en wij leren van onze stagiairs.

Foto: communicatieteam bij een teamdag in 2005, met stagiaires.

Gouden Komkommer

Als persvoorlichter van het MCL kan elke dag weer nieuwe verrassingen opleveren, maar er zijn ook zekerheden. Zodra het een paar graden vriest krijg je persvragen over ijs- en schaatsslachtoffers en hoe het MCL zich voorbereidt op een mogelijke Elfstedentocht. Als 's zomers de temperatuur boven de 25 graden stijgt, komt vrijwel onveranderlijk de persvraag: 'Zijn er nog warmteslachtoffers?' Dat is eigenlijk zelden of nooit het geval in het ziekenhuis. In 2006 besloot ik een speciale persprijs-met-een-knipooog in het leven te roepen: de Gouden Komkommer, want de persvraag naar warmteslachtoffers is onlosmakelijk verbonden met de komkommertijd. De eerste winnaar was LC-journalist Gerard Akkerman (nu gewaardeerd MCL-collega). Toen de regiopers er lucht van kreeg dat een vraag naar warmteslachtoffers werd beloond met een prijs waar de ontvanger niet écht blij mee was, nam het aantal vragen hierover significant af. De prijs (een smakelijke komkommer en een mooi certificaat) is niettemin in totaal zeven keer uitgereikt. Met groot genoegen mijnerzijds, mag ik wel zeggen.

mcl

■ medisch centrum
leeuwarden